

Prediking 20 januari 2007

Effata – ga open

Geliefde broers en zussen,

Ik zeg “geliefde” omdat u zich geliefd mag weten door God onze vader. Nog voordat u bestond, kende Hij uw naam en hoewel zijn eerste gebod is dat we van Hem houden, was het God zelf die eerst van ons hield, voordat we ook maar één woord van liefde konden uitspreken.

En als ik zeg “onze vader” en “broers en zussen” dan zijn dat geen abstracte begrippen, maar heel concreet: God heeft ons als zijn kinderen aangenomen en dus zijn we broers of zussen. Niet omdat we lid zijn geworden van dezelfde club of omdat we tot dezelfde kerkgemeenschap behoren, maar omdat we “Christus toebehoren.”

Dus nogmaals: Geliefde broers en zussen

Het feit dat u hier aanwezig bent, betekent dat u niet **doof** bent gebleven voor de oproep om naar deze oecumenische viering te komen. Ik ga er dus vanuit dat ik vanavond niet tegen **dovemansoren** spreek.

Laat ik ter inleiding iets vertellen over mijn eigen dovemansoren. ...

Zoals veel tieners wilde ik op een bepaald moment niet meer luisteren naar mijn ouders en ook niet naar God. Ik stopte mijn oren dicht, deed alsof ik hun aanwijzingen en vermaningen niet hoorde. Ik kon het immers allemaal wel zelf! En beter! Zo'n periode van opstand tegen het gezag komt vaker voor, maar bij mij duurde die fase wel wat lang, te lang. Ik dacht de wereld alleen aan te kunnen, maar verdwaalde tijdens mijn zoektocht naar een antwoord op mijn levensvragen in een doolhof van alternatieven en new age stromingen. Ik herkende de stem van mijn GPS niet meer, die zei: “keer terug, u rijdt verkeerd, keer terug!” Tot ik echt aan het eind van een doodlopende weg kwam en moest erkennen: ik kan het niet alleen. Ik heb hulp nodig. Vreemd, dat je als kind zoveel moeite doet om te bewijzen dat je alles alleen kunt... Dat begint al heel vroeg, zoals bij mijn dochtertje van drie die haar eigen veters wil strikken – en ze komt al een heel eind!

Nu moest ik terug mijn afhankelijkheid erkennen. Ja, ik moest zelf erkennen dat ik niet eens op eigen kracht hulp kon gaan *halen*. Dus waar kon ik anders terecht dan bij de God van de christenen? Wie anders hebben een God die weet dat je het op jezelf niet redt, een God die naar *jou* toekomt, die vergeeft en geneest? Mijn oren werden geopend en kon ik ja zeggen tegen God de Vader en ja tegen mijn redder Jezus Christus. Ik moest erkennen dat mijn drang naar onafhankelijkheid een zonde is tegen het eerste gebod.....

Maar ook als belijdend christen wil ik mijn oren blijven openhouden. Mij niet doof houden voor wat er in de wereld gebeurt. Ik wil mij ook niet doof houden voor wat andere christenen beweegt en dat is een reden om actief te zijn in de oecumene.

Het is bij mijn weten de eerste keer dat een pinksterman de preek verzorgt in een oecumenische viering. U mag weten dat de hedendaagse pinksterbeweging haar 100-jarig bestaan viert. De pinksterbeweging is niet zoals velen denken een aftakking van de protestantse kerk. De beweging heeft haar wortels eerder in de Anglicaanse kerk. En die kerk bevat zowel elementen van het protestantisme als van het katholicisme.

Het begin van de moderne pinksterbeweging wordt gezet begin 20^e eeuw. In 1906 vond in een eenvoudige kerk in Amerika een opwekking plaats. Plotseling, zo leek het, of de geestelijke gaven, waarover we lezen bij de gemeenten uit de eerste eeuw in het boek Handelingen, opnieuw aanwezig waren: wonderbaarlijke genezingen, bovennatuurlijke krachten en inzicht, klanktaal, het was er allemaal. Maar ook: berouw over zonde, een sterke gemeenschapszin en bewogenheid voor de wereld. De pinksterbeweging zouden we evengoed charismatische beweging kunnen noemen, naar het woord charismata dat in de bijbel wordt gebruikt voor gaven van de heilige Geest. De Pinksterbeweging is momenteel de sterkst groeiende christelijke stroming buiten Europa. In Vlaanderen is de beweging bescheiden van omvang, georganiseerd in het Verbond van Vlaamse Pinkstergemeenten en erkend door de overheid via de protestants-evangelische eredienst.

Op basis van het gelezen evangelie zou u misschien een echte “pinksterpreek” verwachten en ik zou inderdaad kunnen spreken over gebedsgenezing en over onze opdracht als navolgers van Jezus om de geestelijke gaven te gebruiken.

Toch put ik mijn inspiratie voor dit laatste onderdeel van deze prediking niet uit eigen kringen, maar van iemand van rooms-katholieke huize. Eind vorig jaar was Charles Whitehead in Mechelen als gastspreker in de Discipelschaps-trainingsschool van Kerygma Teams Vlaanderen, een interkerkelijke organisatie met evangelisatie- en vormingsactiviteiten voor katholieke jongeren. En wie is Charles Whitehead? Hij voert in opdracht van het Vaticaan op wereldniveau besprekingen met andere kerken. Hij gaf hier in Mechelen een boeiende openbare les over “oecumene.”

In zijn les benoemde Whitehead “tien belangrijke principes voor oecumene”. Ik heb die samengevoegd tot 5, omdat er telkens een polariteit in vervat zit. Ik stel me deze vijf principes voor als 5 blaadjes aan een bloem.

Het eerste bloemblad

1. Accepteer elkaars eigenheid
Erken elkaar als broers en zusters in Christus EN blijf trouw aan wie je bent en waar je voor staat
2. Hou van elkaar – dat is een teken van echt christen-zijn EN Luister naar elkaar
Dus: niet alleen maar lief zijn voor elkaar, ook: spreek je uit en bevraag
3. Erken dat er belangrijke verschillen tussen ons bestaan EN onthoud tegelijkertijd dat er meer zaken zijn die ons verenigen dan die ons scheiden
4. Toon berouw voor de schande van onze verdeeldheid EN erken dat er een prijs moet worden betaald voor eenheid
5. Werk zoveel mogelijk samen EN bid
We moeten nooit vergeten dat Jezus en de Vader eenheid willen en dat het een werk van de heilige Geest is. Daarom moeten we bidden alsof het allemaal van God afhangt, terwijl we werken alsof het allemaal van ons afhangt.

We hebben niet alleen de bloem*blaadjes*, maar ook de bloem*bodem*: ons fundament in Christus. Over hem wordt in ons evangelie gezegd: “Alles wat hij doet is goed: zelfs doven laat hij horen en stommen laat hij spreken”. Hij is het die het bouwwerk bijeen houdt. Hij staat centraal in alles wat we doen. Niet *wij* zeggen: “Effata: ga open”, maar het is Jezus zelf die deze woorden uitspreekt. Wij mogen, in alle eerbied, zijn naam aanroepen, opdat hij er zijn zegen en kracht aan verbindt. Dan mogen we spreken in zijn naam en zeggen “In Jezus naam, ga open.”

Als u straks deze kerkzaal verlaat krijgt u aan de uitgang ook een bloem mee, een papieren bloem, met de blaadjes nog toegevouwen. Thuis kunt u dat in een bodempje water leggen en u zult zien hoe de bloem gaat openbloeien.

De vijf bloemblaadjes verbeelden ook samen de kleurrijke kerk, waarvan Paulus schrijft in Efeziërs 3, 10-21

Zo zal nu door de kerk de wijsheid van God in al haar schakeringen (“de veelkleurige wijsheid Gods”) bekend worden aan alle vorsten en heersers in de hemelsferen, naar het eeuwenoude plan dat hij heeft verwezenlijkt in Christus Jezus, onze Heer, in wie wij vrijelijk toegang hebben tot God, vol vertrouwen door ons geloof in hem.

Een vers verder staat ook dat God de vader is van elke gemeenschap in de hemelsferen en op aarde. Dus God is ook de Vader van al onze gemeenschappen in Mechelen.

Moge deze God de Vader vanuit zijn rijke luister uw innerlijke wezen kracht en sterkte schenken door zijn Geest, zodat door uw geloof Christus kan gaan wonen in uw hart, en u geworteld en gegrondvest blijft in de liefde. Dan zult u met alle heiligen (dat zijn wij, de christenen) de lengte en de breedte, de hoogte en de diepte kunnen begrijpen, ja de liefde van Christus kennen die alle kennis te boven gaat, opdat u zult volstromen met Gods volkomenheid.

Aan hem die door de kracht die in ons werkt bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij vragen of denken, aan hem komt de eer toe, in de kerk en in Christus Jezus, tot in alle generaties, tot in alle eeuwigheid. Amen.

- Willem Kolpa-
Mechelen, 20 januari 2007